

[Alvilda Larsen.]

boliger; men spørgsmålet er, om vi har råd til at behandle befolkningen, ungdommen, familierne, som vi gør ved at inddrage goder og give flere byrder.

Jeg er enig med den højtærede boligminister i hans syn på boligpolitikken, sådan som han gav udtryk for det i 1952, og jeg vil have lov til at slutte med dette. Den højtærede boligminister sagde da i en rundbords-samtale med „Social-Demokraten“ følgende:

„For mig står det således — det har jeg sagt indtil trivialitet — at boligbyggeriet er Danmarks største sociale problem. Det må frem i første række; det skylder vi dem, der er ramt af bolignøden; det skylder vi os selv. Tænk på de små overbefolkede lejligheder, hvad de medfører af afsøret ungdom, af kriminalitet. Tænk, hvad det betyder for den ungdom, der skulle dygtiggøre sig, at den er henvist til gaden. Derhjemme kan de ikke være, radioen larmer, de små søskende leger, der er ingen mulighed for at læse, for at uddanne sig. Det er et tab, som ikke kan gøres op i penge.“

Den højtærede boligminister sagde videre:

„Ja, det er fuldkommen uforsvarligt, at man vil gøre vor byggeindsats til et spørgsmål om økonomi.“

Jeg er helt enig med den højtærede boligminister i hans syn på boligsituationen, og jeg er lige så enig med den højtærede finansminister, som i den samme rundbords-samtale som sit svar på spørgsmålene om byggeriets omfang, om priserne på byggeriet, om mulighederne for sanering og alle disse ting kort og godt sagde, at der findes kun een måde at løse problemerne på, der findes kun een vej at gå, og det er at bygge flere boliger.

Jeg er altså helt i overensstemmelse med den højtærede boligministers og den højtærede finansministers ånd i 1952, når jeg foreslår det høje folketing at forkaste de foreslåede ændringer, der betyder så kolossale forringelser for lejerne og altså for familierne med hensyn til boligerne i fremtiden.

Formanden: Jeg gør opmærksom på, at tilladelse til at citere aviser og lignende skrifter fortsat skal indhentes inden citatet.

Søren Olesen: Mit parti er ikke udvalgsberettiget, og det er derfor meget vanskeligt for mig at tage stilling til alle de enkeltheder, som her forhandles. De partier, som selv mener at besidde visdommen og indsigten i dette ting, har nu brugt uger og måneder til at drøfte enkelthederne. Vi andre kan ved at forlange et søndagsbrev få en halv søndag og en søgnedag, hvor man desuden skal rejse for at kunne være tilstede her i rette tid, til at sætte os ind i forholdene. Det kan derfor ikke undre, at jeg ikke kan tage stilling til alle disse enkeltheder. Jeg vil kun gøre nogle ganske få bemærkninger om lejeloven, som vi nu i øjeblikket har til behandling.

Jeg forstår, at loven skal gælde for tre år. Meningen må jo så være den, at man sigter på at nå frem til et frit lejeforhold, når den tid er udløbet, eller også må man igen lave en forlængelse med visse ændringer. Lovforslaget indeholder jo forskellige lejeforhøjelser, og det tilsigter altså en udjævning af de forskellige lejeniveauer, selvom en sådan naturligvis ikke nås i denne omgang. Jeg har tidligere sagt, at vi naturligvis må se at nå frem til frie forhold igen engang. Man kan dog ikke blive ved at have så stort et område under stadig offentlig kontrol. Det vil føre til altfor stor en administration; og det vil efter min mening føre til urimelige forhold på mange områder både for lejerne og for husejerne.

Med hensyn til vedligeholdelsen af ejendommene er det nu foreslået at afsætte et beløb på indtil 10 pct., som skal hensættes på en særlig konto. Denne procentsats synes jeg ikke man har været helt heldig med, måske ikke just med hensyn til størrelsen, den skal jeg ikke prøve at bedømme, fordi jeg ikke har været stillet overfor de beregninger, som man antageligvis har haft og har drøftet i udvalget, men en procentsats virker jo på den måde, at jo billigere en lejlighed har været, jo mindre kan der blive til vedligeholdelse, og jo dyrere en lejlighed har været, jo mere bliver der i penge til vedligeholdelse. For de ejendomme, som er opført og er taget i brug efter 1939, gælder en noget mindre procentdel, henholdsvis 9 pct. og 8 pct. Her vil der imidlertid opstå et mærkeligt forhold, idet ejendomme, der er fra før 1939, har en lav husleje, medens ejendomme, der er opført efter det år, har en betydelig højere husleje. Der vil derfor